

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 107/2020
05.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Јована Крстића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 233/19 од 22.08.2019. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 219/19 од 07.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2020. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Јована Крстића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 233/19 од 22.08.2019. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 219/19 од 07.11.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 233/19 од 22.08.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године не изврши ново кривично дело.

Окривљени је обавезан и на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала ближе наведено у изреци ове пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 219/19 од 07.11.2019. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Врбасу и делимично браниоца окривљеног АА и преиначена пресуда Основног суда у Врбасу К 233/19 од 22.08.2019. године на начин ближе наведен у изреци ове пресуде и оглашен кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ.

На основу члана 264. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ближе наведен у изреци ове пресуде а у преосталом делу

жалба браниоца окривљеног АА је одбијена као неоснована, а пресуда Основног суда у Врбасу К 233/19 од 22.08.2019. године у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Јован Крстић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или пак исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП је неоснован, док је у осталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адв. Јован Крстић, у захтеву за заштиту законитости наводи да након што је јавни тужилац на главном претресу од 06.02.2019. године прецизирао оптужни предлог, а првостепени суд у складу са тим донео првостепену пресуду, Виши суд у Сомбору, пресудом Кж1 219/19 од 07.12.2019. године, преиначио је првостепену пресуду „и изашао из оквира оптужног предлога у погледу радње извршења дела (нигде у оптужном предлогу није наведено „опет када је исти изашао из свог возила“)“ чиме је другостепени суд прекорачио оптужбу, тј. повредио одредбу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Ово са разлога, што између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док закон не тражи идентитет у погледу правне оцене дела.

Према одредби члана 420. став 2. ЗКП, суд није везан за предлог тужиоца у погледу правне оцене кривичног дела, а у конкретном случају окривљени оглашен је кривим у односу на радње које су описане у оптужном акту, те уношење речи: „када је исти изашао из свог возила“, не представља прекорачење оптужбе.

Ово са разлога што је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао је у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, па према томе није повређен ни субјективни ни објективни идентитет оптужбе и пресуде, при чему наведена измена није извршена на штету окривљеног.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног другостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбама члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек.

Имајући у виду да бранилац окривљеног, у конкретном случају, захтев за заштиту законитости подноси због повреда одредаба члана 423. став 1. тачка 1) члана 424, члана 16. ст.2. и 5. ЗКП, те да повреде ових одредаба нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на остале наведене повреде закона недозвољен, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић